

Fatima

Fredag och lunchrast. Helgen är både jättenära och evighetslångt bort.

Fatima sitter på en av bänkarna utanför mellanstadiebyggnaden tillsammans med Nour, Vera och Louise. Det är vinter i luften, men solen värmer och Fatima blundar mot ljuset.

– Alltså, jag vet inte, säger Vera. Mina föräldrar är hemma och jag tror farmor och farfar skulle komma på söndag så då måste vi nog städa och laga en massa mat innan. De gillar inte att jag tar hem kompisar när det ska städas.

– Ja, vi kan i alla fall inte vara hemma hos mig, säger Louise. Min moster och hennes barn ska vara hos oss hela helgen.

Vera ser på Fatima.

– Du har ju sagt att dina föräldrar är okej med att du tar hem kompisar, säger hon. Vi kanske kan ha filmkväll hos dig?

Fatima suckar. Det är ju typiskt att de äntligen vill komma hem till henne just en helg när det inte går.

– Min farbror Ahmed kommer, förklarar hon. Det är en stor grej, pappa och han har inte träffats på fyra år.

Noah, Shamun, Elise och Elliot kommer släntrande över gården. De stannar upp vid bänken. Elliot har klippt sig och ögonen är blåare än någonsin. Fatima kan inte låta bli att titta på honom och just då tittar Elliot tillbaka. Hon blir varm inuti och känner att värmen stiger upp mot kinderna. Skit också. Hon brukar aldrig rodna. Men det är något med Elliot.

– Ska ni göra något kul i helgen? frågar Noah.

– Tydligen inte, säger Vera. Tydligen har världens alla släktingar bestämt sig för att hälsa på precis den här veckan, så vi har ingenstans att vara.

Killarna tittar på varandra och Noah nickar mot Elliot.

– Jag sa ju att det inte var för sent att fråga dem, säger han.

Elliot harklar sig lite och stryker vanemässigt undan luggen fast den inte alls hänger ner över ögonen längre.

– Vi kan vara hos mig, säger han. Om ni har lust. Pappa jobbar helg och mamma måste bli klar med någon uppsats hon skriver, så de kommer knappt att märkas alls. Jag fick gärna ta hem några kompisar om jag ville.

– Åh, ja! utropar Vera. Kan vi ha filmkväll? Ni har ju

en stor gillestuga! Vi kan ta med sovsäckar och sova över!

Elliot tittar på Fatima igen och hon känner glädjepirret i hela kroppen. Tänk att ligga sida vid sida allesammans i en gillestuga och prata om allt möjligt i mörkret. Kanske kan hon råka hamna bredvid Elliot? Det är något helt annat att umgås på natten. När lamporna är släckta och man ligger och ska sova blir man modig, säger saker man annars inte vågar. Elliot ler mot henne och ögonblicket efter vänder han bort blicken. Blev han generad? Tänker han på samma sak? Vill han också prata med henne i mörkret eller önsketänker hon bara nu?

– Jag måste fråga om det där med övernattnig, säger Elliot. Men filmkväll kan jag lova. Vi har nästan alla streamingtjänster som finns för pappa är filmtokig, så det finns jättemycket att välja på.

– Ikväll eller imorgon kväll? frågar Louise.

– Ikväll, tycker jag, säger Vera och ser sig omkring. Kan alla det?

– Jag måste fråga mina föräldrar, säger Nour. Jag kanske kan vara med och titta på film och gå hem sen?

– Meh, säger Fatima, tror de att du ska hångla med någon kille mitt bland alla andra i samma rum?

Nour ser på henne.

– Vi kan väl gå hem efter filmen? säger hon. Vi måste väl inte stanna hela natten?

Fatima fnysar.

– Du kan gå hem, om du vill. *Jag* vill sova över!

– Fast jag måste alltså kolla sleepover-grejen, säger Elliot igen. Jag frågar så fort jag kommer hem, så kan jag skicka meddelande till alla. Kan någon fixa en gruppchatt?

De sista lektionerna blir stimmiga, som alltid på fredagar och ryktet om Elliots filmkväll som kanske ska bli en sleepover löper snabbt genom klassen. Flera vill komma, men Vera säger att det skulle förstöra mysfaktorn. Åtta personer är lagom. Maja och Alice blänger avundsjukt och Fatima vet att de tycker att de har en självklar plats i Veras gäng och borde ha blivit inbjudna istället för Fatima och Nour.

Var det bara tur att Fatima och Nour råkade sitta på bänken med Vera och Louise just då? Eller ville Elliot att Fatima skulle vara med och passade på att fråga just för att de satt där tillsammans. Kan det vara så?

Fatima stirrar i sin mattebok och försöker verkligen räkna, men tankarna går hela tiden till kvällen. Hon funderar på vad hon ska ha på sig. Och var hon ska få tag i en sovsäck. Fatima har aldrig varit hemma hos Elliot men hon vet precis var han bor. I ett vitt hus i villaområdet väster om parken. När hon och Nour har varit på Kafé Åkanten och köpt glass har hon flera gånger övertalat

Nour att ta vägen förbi Elliots hus. Bara för att se ifall han råkar vara i trädgården eller kanske på väg hem så att de möts på gatan.

För det är faktiskt något med Elliot. Han passar ofta till Fatima när de spelar basket och han verkar alltid lyssna när hon pratar, vare sig det är i klassrummet eller på rasten. Och han har de blåaste ögon hon någonsin har sett. När hon möter den där blicken känns det som om hon faller rakt ut i en blå rymd utan slut.

Plötsligt väcks hon ur drömmarna av ett hårt finger i revbenen och Nours röst:

- Hallå?!
- Vad är det? säger Fatima irriterat.
- Jag frågade om dina föräldrar verkligen skulle gå med på att du sover över hos en kille? säger Nour.
- Inte ensam, såklart, säger Fatima. Men vi är ju ett helt gäng.

Hon lutar sig så nära Nours öra att hennes läppar nästan snuddar vid Nours lila sjal.

- Fatta att det är hemma hos *Elliot!* viskar hon. Inget kan få mig att missa det!

Nour fnissar med handen för munnen som en dagisunge. Hon blir ofta typ fem år när man börjar prata om killar och kärlek och sådant.

- Elise ska ju förresten också vara med, säger Fatima. Och du gillar ju henne.

Nour blir röd om kinderna.

- Du är inte klok, säger hon. Jag gillar inte henne på *det* sättet!
- Är du säker på det? frågar Fatima.
- Sluta, säger Nour. Det är inte kul.

Hon tittar ner i sin räknebok, tar pennan och börjar skriva tal igen.

Fatima får med ens lite dåligt samvete. Tänk om Nour faktiskt är kär i Elise på riktigt? Det skulle vara en katastrof. Nours föräldrar skulle aldrig gå med på att hon blev ihop med en annan tjej.

När det äntligen ringer ut skyndar sig Fatima hemåt. De ska träffas hos Elliot klockan sex och innan dess ska Elliot fråga sina föräldrar om det är okej att hela gänget övernattar och skicka ett meddelande i gruppchatten.

Hjärtat fladdrar av förväntan och spänning när Fatima halvspringer uppför de tre trapporna och låser upp dörren till lägenheten. Det luktar mat i hallen och hon hör de vuxnas röster. Tydligt har Ahmed redan kommit. Fatima tar av sig skorna och hänger upp jackan.

Pappa tittar fram från köket.

– Hej Fatima, säger han, min storebror är här! Kom och hälsa!

Så hejdar han sig tvärt, kastar en hastig blick över axeln

och tittar sen menande på Fatima samtidigt som han viftar med ena handen kring sitt huvud. Fatima hinner inte fatta vad han vill, innan farbror Ahmed tränger sig förbi pappa i dörröppningen och kommer ut i hallen.

– Fatima, min brorsdotter! ropar han högt som om hon vore trettio meter bort och inte tre.

Ahmed är längre än pappa. Han har skägg och grå kostym. Även håret har blivit lite grått vid tinningarna. Är det verkligen inte mer än fyra år sen de sågs? Det känns plötsligt som om det har gått ett helt liv. Och nu uppstår det en rynka mellan Ahmeds kraftiga ögonbryn.

– Har du sprungit? frågar han. Du går väl inte omkring sådär?

Då fattar Fatima vad pappa försökte säga med sina viftningar. Sjalen som ska täcka Fatimas huvud ligger kring hennes hals som vilken scarf som helst. Hon brukar dra upp den över håret när hon går genom stan, åtminstone för det mesta, men nu var hon så inne i tankarna på den stundande kvällen att hon glömde helt och hållet.

– Vi är inte så noga med hijab för hennes del, säger pappa ursäktande. Vi vill att hon ska få vara som sina kompisar. Om hon vill bära hijab ordentligt när hon blir äldre så kan hon ju välja att göra det då.

Ahmed säger något på arabiska som Fatima bara förstår en liten del av, men hon kan åtminstone tyda tillräckligt för att inse att det är bäst att gå fram till spegeln och rätta till sjalen. Just idag tänker hon inte bli osams med någon

om Gud eller traditioner, för då kanske de försöker hindra henne från att gå till Elliots filmkväll.

När hon är klar, tar Ahmed hennes händer och vrider henne mot sig. Han ler brett.

– Vacker som din farmor var när hon var ung, säger han. Du är en kvinna nu, Fatima, och det är ett stort ansvar.

– Pappa säger att slöjan inte är giltig om den inte är kvinnans eget val, säger hon. Att det är en sak mellan mig och Gud.

Ahmed skakar vänligt men bestämt på huvudet.

– Fatima, du är en kvinna men du är också ännu ett barn. Ett barn i en kvinnas kropp. Din far får ta ansvar för dig nu och sen får du göra ditt val när du blir äldre. Till dess får du klä dig anständigt och inte skämma ut din familj. Gå och hjälp din mamma i köket nu, vi ska snart äta.

Fatima går ut i köket där mamma står och rör i en gryta. Det luktar så gott.

– Hej, älskling, säger mamma. Så bra att du är hemma. Kan du snälla ta brödet ur ugnen?

– Vad mycket mat, säger Fatima. Man kan tro att far-bror Ahmed har hela släkten med sig.

– Pappa ville att det skulle vara högtidligt, säger mamma och ler. Stora storebror, du vet.

Fatima ler tillbaka. Hon vet att Ahmed var som en far för pappa och hans småbröder efter att deras riktiga pappa dött i kriget.

Hon ställer det ångande, nybakade brödet på köksbänken och plockar fram de finaste tallrikarna ur överskåpet. Precis då surrar mobilen till och Fatima tittar snabbt på meddelandet. Elliot har fått lov att ha sleepover! Det far en kittlande varm ström av förväntan genom hela henne.

– Vi ska ha filmkväll ikväll, säger hon till mamma. Det är okej, va? Fast Ahmed är här?

– Vilka ”vi”? frågar mamma. Nour och du?

– Ja, och några till i klassen. Vi tänkte titta på film och sova över.

– Sova över?

– Ja, alltså, i sovsäckar på golvet i deras gillestuga.

– Vems gillestuga?

Fatima skruvar oroligt på sig. Det känns som om samtalet tar en dålig vändning nu.

– Vi ska vara hemma hos Elliot. Det är Vera, Louise, Nour, Elise ...

– Elliot? Är det pojkar med?

– Ja, alltså ... några klasskompisar. Pojkar och flickor. Bara kompisar. Det är helt normalt.

Mamma lyfter över grytan från spisen till bänken. Sen lägger hon upp lammkött på ett stort fat, innan hon lyfter blicken mot Fatima.

– Jag tror verkligen inte att det är en bra idé, Fatima. Nu när Ahmed är här och allt. Du kan väl vara hemma hos Nour?

– Men Nour ska ju också dit!

– Får hon verkligen det? frågar mamma. Sova över hos en pojke?

Hjärtat slår fortare i Fatima och hon känner att hon blir het om kinderna. Tänk om mamma får för sig att ringa till Nours mamma och ställa frågan på det där sättet! Då kommer Nour inte att få gå dit alls.

– Det är ju inte så! säger hon. Mamma, det fattar du väl? Vi tittar på film och pratar och sen sover vi alla på golvet i samma stora rum! Det ska bli jättekul! Det har ingenting med killar och tjejer att göra. Bara kompisar! Du *får* inte säga nej, jag blir jätteledsen och de kommer att tycka att jag är konstig och jag hamnar utanför!

– Jag måste prata med pappa, säger mamma. Vi äter mat först.

Fatima griper tag i mammas arm med båda händerna.

– Mamma ...? Snälla mamma?

– Vi äter mat först, säger mamma igen.

Fatima som nyss var hungrig och längtade efter att få sätta tänderna i det nybakade brödet kan plötsligt knappt få i sig en tugga. Hon sitter vid bordet och hör skratten och ser pappa svettas i sin finaste tröja och mamma som trugar

på Ahmed mera mat. De pratar arabiska och svenska om vartannat. Ahmed har varit lika länge i Sverige som pappa, men hans svenska är inte alls lika bra. Han bor i ett område i utkanten av en stad där han knappt behöver prata svenska, så det är kanske därför. Och så var han förstås tio år äldre när de kom hit.

Klockan är redan fem. Hur länge ska de äta? Fatima ser både bedjande och uppfordrande på mamma. Hon måste prata med pappa snart så att Fatima hinner göra sig iordning och ringa runt och fråga om någon har en extra sovsäck. Hon kan ju inte släpa med sig sitt täcke, det skulle väl se konstigt ut?

När de äntligen reser sig från bordet går Ahmed och pappa för att tvätta sig inför bönen, medan mamma lägger den överblivna maten i plastburkar.

– Jag kan fråga pappa själv, säger Fatima.

– Vi pratar med honom efter bönen, säger mamma.

Ahmed är nog med tiderna.

– Okej, jag byter om så länge!

Fatima går in på sitt rum och sätter på sig den lila tröjan med glitter och sina finaste jeans. Sen packar hon mjukisbyxor, en t-shirt och en handduk i en väska. Medan pappa och Ahmed ber smiter hon in i badrummet och tar sin tandborste också. Åh, vad kul det ska bli! Och spännande! Hon tänker på Elliots ögon. Blå som himlen, blå som vattnet, blå som ... Fatima kommer inte på något mer. Hon vill bara komma iväg nu.

Medan hon väntar skickar hon ett meddelande till Nour:

Ska vi gå tillsammans?

Nour svarar direkt:

Visst. Men jag får inte sova över. Ska vara hemma vid tio.

Fatima biter sig i underläppen. I vanliga fall hade hon nog inte behövt vara orolig, men nu är Ahmed här och alltid när någon äldre släkting är på besök blir pappa mindre svensk. Men han måste ju fatta hur viktigt det här är!

Äntligen är de klara. Fatima hör hur mamma ber att få prata med pappa i sovrummet. Det är bara att vänta. Hon håller sin väska hårt i båda händerna och känner varje hjärtslag. Det känns som om de pratar i minst en kvart, innan de äntligen kommer in till Fatima.

– Fatima, älskling, det passar verkligen inte så bra just ikväll, säger mamma.

Fatima får svårt att andas. Hon ser från den ena till den andra tills hennes blick stannar i pappas ansikte. Han måste förstå. Han brukar förstå.

– Pappa, det här är jätteviktigt för mig, säger hon. Alla andra får ju gå dit. Jag messade med Nour precis nyss, och hon får gå!

Pappa ser bekymrad ut.

– Du måste förstå, säger han. Du är tolv år, inget barn längre och ... att sova hos en pojke går inte för sig. Kan ni inte sova hos Nour?

– Men pappa! Hela grejen är ju att vi ska titta på film alla tillsammans och sen sova!

– Varför ska ni sova ihop? frågar pappa. Jag kan inte förstå det! Och jag vill inte ljuga för min bror.

Fatima flyger upp från sängen.

– Ljug inte då! säger hon ilsket. Stå upp för vad du tycker istället!

Men då får pappas annars så milda ansikte plötsligt ett betydligt strängare drag.

– Jag tycker att du är mitt ansvar och du kan inte ränna omkring ute om kvällarna och sova hos pojkar. Det går bara inte. Du får stanna hemma.

– Pappa! Nej, snälla pappa! Nej!

Tårarna tränger upp i ögonen och det brinner i henne. Hon drar och sliter i pappa för han måste ändra sig, han måste förstå.

Men det gör han inte. Han klappar henne på ryggen och säger att hon ska lugna ner sig så att han inte måste skämmas inför Ahmed. Sen går han och mamma ut från rummet och skjuter igen dörren efter sig.

Fatima försöker andas. Hon sitter på sängen och andas så lugnt hon kan en lång stund. Sen går hon in i vardagsrummet där Ahmed, mamma och pappa sitter och dricker te.

– Jag går bara och tittar på filmen med dem då, säger Fatima med låg röst. Så kommer jag hem sen. Nour har också bestämt sig för att gå hem efter filmen. Vi går tillsammans, både dit och hem.

Ahmed ser på pappa och pappa ser på Fatima.

– Du drar skam över din familj, Fatima, säger han. Du ska stanna hemma ikväll, det är redan bestämt.

Desperationen flamar upp och Fatima tappar behärskningen.

– Men jag kommer ju hem! skriker hon. Jag är bara borta några timmar! Jag tänker gå och titta på film med mina kompisar! Alla gör det!

Ahmed lägger handen på pappas axel.

– Du ser, lillebror, du har redan släppt henne för långt. Hon har ingen respekt för dig.

Pappa reser sig ur soffan.

– Gå till ditt rum, Fatima, säger han.

Fatima ser på mamma, men mamma slår ner blicken och säger inget.

Då rusar Fatima tillbaka till sitt rum och slår igen dörren hårt efter sig.

Vad ska hon göra?

Hon ringer till Nour. Snyftar i telefonen när Nour svarar.

– Jag får inte gå, gråter hon, fattar du, Nour? Pappa är inte klok, jag får inte gå!

– Vad tråkigt, säger Nour. Mina föräldrar tyckte inte heller det var så bra, men de gav med sig. Fast bara om du är med, annars inte. Så jag får också stanna hemma nu då.

– Hur kan du vara så lugn?! frågar Fatima.

Plötsligt är hon mer arg än ledsen. De är i Sverige. Pappa

brukar alltid säga det. De är i Sverige och Fatima ska få vara som svenska barn. Hon får vara med på idrotten och duscha efteråt och hon får till och med bada i badhuset i vanlig baddräkt, inte som Nour i sin fåniga burkini. Men nu ska allt plötsligt ändras för att farbror Ahmed sitter därinne och bestämmer!

Fatima sätter sig upp och torkar tårarna ur ansiktet.

– Vi ses om tio minuter, säger hon till Nour.

– Men vad ...? börjar Nour men då lägger Fatima på.

Sen stoppar hon ner mobilen i väskan och gläntar på dörren till sitt rum. Ahmed, pappa och mamma pratar inne i vardagsrummet. Fatima smyger tyst ut i hallen, sticker fötterna i sina Converse och tar så försiktigt hon kan ner jackan från hängaren.

Låset på dörren ger ifrån sig ett litet ljud när hon öppnar och hon står still några sekunder. Hjärtat slår så hårt att det borde eka i trapphuset, men det verkar inte som om vare sig det eller låsklicket hördes in till soffan. Fatima sätter i sin nyckel på utsidan så att hon kan vrida om när hon stänger och låta låset gå igen med minsta möjliga ljud.

Sen drar hon ut nyckeln, stoppar den i väskan, tassar så tyst hon bara kan nerför den första trappan. I den andra går det fortare och när hon kommer ut genom porten börjar hon springa.

Det är kallt och blåsigt och vinden får slöjan att hasa ner i nacken igen. Men nu är hon på väg. ●